

J S M E V Y V O L E N I

Máme-li se stát těmi, kdo jsou milováni, musíme si nejprve ozřejmit a uvědomit, že jsme ti, kdo byli „vzati“ nebo „vyvoleni“. Když ti píšu, že si nás Bůh vyvolil jako své milované syny, chci tím říci, že na nás Bůh shlédl z pohledu věčnosti a hledí na nás jako na jedinečné, zvláštní, cenné bytosti. Od věčnosti, dávno předtím, než ses narodil a stal ses součástí historie, jsi existoval v Božím srdci. Oči lásky tě vidí jako cenného, nekonečně krásného člověka, jako někoho, kdo má věčnou hodnotu.

Být vyvolen neznamená, že ti ostatní jsou odmítnuti. Sám víš, jak se v této navýsost souěžlivé společnosti „vyvoleným“ dostává zvláštní pozornosti. Celé časopisy se specializují na „hrdiny“ sportu, filmu, hudby, hereckého umění a dalších oblastí, kde může člověk vyniknout.

Být vyvolen jako ten, koho miluje Bůh, je něco naprosto jiného; místo aby ostatní vylučovalo, zahrnuje je toto vyvolení do sebe. Místo aby ostatní byli odmítnuti jako méněcenní, jsou přijati ve své vlastní jedinečnosti.

Nevzdávejme se slova „vyvolen“, neponechávejme je světu. Mějme odvahu si je přisvojit, i když je stále nechápeme. Musíš se přidržet pravdy, že jsi vyvolen. Tato pravda je základem, na němž můžeš vybudovat svůj život milovaného člověka. Když ztratíš kontakt se svým vyvolením, vystavuješ se pokušení sebeodmítání, a toto pokušení podryvá možnost tvého růstu jako růstu člověka, který je milován.

Rozhlížím-li se po mém nitru i okolo sebe, zavalují mě temné hlasy, které mi říkají: „Nejsi nic zvláštního, jsi prostě jedna osoba z milionu, tvůj život - to jsou prostě jedna ústa, která je třeba živit navíc, tvé potřeby znamenají jen jeden další problém, který je třeba řešit.“ Tyto hlasy jsou stále mocnější, zvláště v této době, která je charakteristická množstvím rozvrácených vztahů. Mnoho dětí nikdy nezakusí pocit, že by byly na světě vítány. Za jejich nervózními úsměvy se často skrývá otázka: „*Přeje si mě tu někdo?*“ Někteří mladí lidé dokonce slyší od

svých matek: „*Vlastně jsme tě ani nečekali, ale když jsem zjistila, že jsem těhotná, rozhodla jsem se tě nějak přijmout... Byl jsi něco jako náhoda.*“ Taková slova a takové přístupy člověku nijak nepomohou v tom, aby se cítil „vyvolený“.

Náš svět je plný lidí, kteří se ptají, zda by nebylo lepší, kdyby se byli nenarodili. Když se necítíme milováni těmi, kdo nám dali život, můžeme i po celý život trpět nízkou mírou sebeúcty, která pak snadno vede k depresi, zoufalství, ba i k sebevraždě.

Uprostřed této krajně bolestné reality se musíme odvážit přijmout pravdu, že jsme Boží vyvolení, i když si nás nevyvolil tento svět. Dokud dovolíme svým rodičům, sourozencům, učitelům, přátelům a milencům určovat, jsme-li vyvoleni nebo ne, jsme chyceni do sítě dusivého světa, který nás přijímá nebo odmítá podle svého vlastního programu efektivnosti a kontroly.

Osvojit si pravdu o svém vlastním vyvolení je drtivý úkol, je to celoživotní práce, protože svět trvá na své snaze zatáhnout nás do temnoty pochyb o sobě, snížené sebeúcty, sebeodmítání a deprese. To proto, že jako nejistí bázlíví lidé odmítající sami sebe, jsme pro síly, jež nás obklopují, nejužitečnější a nejmanipulativnější. Náš velký duchovní boj začíná (a nikdy nekončí) přijetím vlastního vyvolení.

Dávno předtím, než nás uviděla nějaká lidská bytost, nás uviděly milující oči Boží. Dávno předtím, než nás uslyšel kdo plakat nebo se smát, nám Bůh soustředěně naslouchal. Dávno předtím, než k nám v tomto světě někdo promluvil, nás oslovil hlas věčné lásky. Naše vzácnost, jedinečnost a individualita nám nebyla dána těmi, kdo nás potkávají v našem pozemském čase - v naší krátké chronologické existenci - ale Tím, kdo si nás vyvolil věčnou láskou, která existuje od věčnosti a do věčnosti potrvá.

